

kvůli připomínce názvu řetězce květinářství, ale proto, že první tři písmena tvořila obzvlášť trefnou zkratku, která popisovala celkovou kvalitu auta – piece of shit.

Motor zabručel a Meredith zatajila dech. „Zvládla jsi to až sem. Tak pojď. Zbývá už jen pár mil. Už tam skoro jsme, zlato. Zvládneš to.“

I když věděla, že je to iracionální, dokonce snad i bláznivé, zdálo se jí, že auto nabralo trochu energie jako starý kůň, který cítí známou domáci stáj. O chvíli později Meredith na výpary a modlitby dosupěla na hlavní ulici.

Jako zázrakem se jí podařilo najít místo k zaparkování nedaleko staré cihlové budovy, v níž sídlila kavárna Na konci pláže.

Při pohledu na budovu s kopulí a květináči s červenými a fialovými květinami ji zaplavily vzpomínky. Většina z nich byla příjemná, ale z některých se jí svíralo hrdlo a pálilo ji v očích.

Tohle místo zbožňovala, kdysi dávno. V dětství byla pro ni kavárna jejím šťastným místem. V duchu se sem vracela, kdykoli se cítila osamělá, smutná nebo vystrašená. Tady našla lásku a uznání. Její babičku nezajímalo, jestli má dvojku z francouzské literatury nebo jestli si nepamatuje, jak se časuje slovo „plundrovat“. Frances a Tori ji milovaly takovou, jaká byla.

Když zavřela oči, pořád si dokázala představit sebe a svou sestřenicí, jak vypadaly tenkrát. Jedna byla plavovlasá a světlá, druhá tmavá, ale se stejnými oříškovými očima, jež obě zdědily po Frances přes svoje rodiče.

Byly si blízké jako sestry. Dokonce ještě bližší. Během blažených letních měsíců, kdy Meredith pobývala u babičky, spolu sdílely smích, sny a tajemství.

Ted' si je představila v časové posloupnosti, která se jí přehrávala v mysli. Nejdřív jako malé holky, jež se zastavovaly v cukrárně na konci ulice, aby si nacpaly kapsy sladkostmi koupenými za Meredithiny ušetřené peníze. Pak jako větší děvčata prohánějící se na kolech po městě a hihňající se na všechny ty roztomilé kluky, kteří se poflakovali ve skateparku na pláži Driftwood. Pak jako teenagerky, jež sedí u táboráku a povídají si a smějí se s těmi samými roztomilými kluky, zatímco se jim nad hlavou třpytí hvězdy a moře šumí svoji nekonečnou píseň.

Byla to opravdu ona? Vzpomínky se zdály nejasné a neurčité. Mlhavé a ne úplně reálné, jako by se to všechno stalo někomu jinému.

Nejspíš proto, že to tak skutečně bylo. Meredith byla jiná osoba než ta osamělá dívka toužící po náklonnosti.

Kdysi měla chuť, která jí říkala, že všechny buňky v jejím těle se každé tři měsíce vyměňují, takže se opravdu stává novým člověkem, jako když had svléká kůži.

Jako dospělá se dozvěděla, že to není tak docela pravda – že některé buňky se regenerují každých pár dní, jiné mají mnohem delší životnost v řádu desítek let a jiné se neregenerují nikdy. Přesto v ní však spousta okamžiků v jejím životě vzbuzovala jakýsi éterický, vzdálený pocit, jako by se staly někomu jinému.

Posledních osmnáct měsíců jí rozhodně připadaly jako noční můra, ze které se nemohla probudit.

Všechny ty věci se jí nicméně staly. Nemohla si přát, aby její minulost zmizela.

Sevřela prsty kolem volantu, zaparkovala a vypnula motor.